

עפ"א 48272/01/15 - חסן ח'טיב נגד ועדה מקומית לתכנון ובנייה לב הגליל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 48272-01-15 חסן ח'טיב נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה לב הגליל

בפני	כב' השופטת תמר שרון נתנאל
מערער	חסן ח'טיב ע"י ב"כ עוה"ד טארק ח'טיב
נגד	
משיבה	ועדה מקומית לתכנון ובנייה לב הגליל ע"י ב"כ עוה"ד רנא ח'טיב אבו עביד

פסק דין

1. לפניי ערעור על גזר הדין שניתן על ידי בית משפט השלום בקריות (כבוד השופטת הבכירה רמה לאופר חסון) בתיק תו"ב 25090-08-10 ביום 9.12.14, לפיו נגזרו על המערער, אשר הורשע בעבירה של אי קיום צו הריסה שיפוטי, שהוצא על פי חוק התכנון והבניה, את העונשים כדלקמן:

א. קנס בסך 45,000 ₪ או 7 חודשי מאסר תמורתו, לתשלום ב- 25 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים כשהראשון שבהם ישולם ביום 28.01.15.

ב. חתימה על התחייבות על סך 8,000 ₪ בערבות עצמית להימנע מלעבור עבירה מן העבירות לפיהן הורשע הנאשם וזאת, תוך 2 שנים מהיום.

2. המערער הורשע, על פי הודאתו, באי קיום צו שיפוטי, שהורה לו להרוס, או להכשיר, בניית סככה העשויה מקונסטרוקציית ברזל, בשטח של כ- 400 מ"ר, אשר נבנתה, ללא היתר, בתוך קו בנין של כביש ארצי מס' 805 (להלן: "הסככה").

על פי כתב האישום המתוקן, בו הודה המערער בבית משפט קמא ועל פיו הורשע, הצו להריסת הסככה ניתן, בנוכחות המערער, עוד ביום **23.3.03**, בבימ"ש השלום בקריות בתיק מס' 9550/01 ובמסגרתו הורה בימ"ש קמא למערער להרוס את הסככה עד ליום 30.4.04 (להלן: "הצו הראשון").

לאחר שהמערער לא קיים את הצו הראשון, הוגש נגדו כתב אישום בגין אי קיום צו שיפוטי (תיק עמק 993/05 (להלן: "הצו השני") וכאשר שוב לא הרס את הסככה, הוגש נגדו כתב האישום בתיק זה, בגין אי הריסת הסככה בתקופה שמיום 12.8.10 ועד ליום 22.11.06.

ביום 17.7.13, הגיש המערער בקשה להכשיר את הסככה, אך הדיון בה התעכב ובחודש אפריל 2014 הרס המערער חלק מהסככה.

רק ביום 28.11.14 התברר, מביקור של מפקח הועדה במקום, כי הסככה נהרסה במלואה.

3. בימ"ש קמא קבע בגזר הדין, כי לא הובאה בפניו ראיה ממנה ניתן ללמוד אימתי בדיוק נהרסה הסככה במלואה, אך ברי שהדבר נעשה לאחר התקופה שקצב ביהמ"ש לביצוע ההריסה.

בימ"ש קמא, דחה את בקשת המאשימה להפעיל מאסר מותנה, מוארך, שהיה תלוי ועומד נגד הנאשם, זאת - מאחר שלא הוגשו כתב האישום וגזר הדין בתיק בו הוטל המע"ת ובו הוא הוארך.

4. ב"כ המערער טען, שהקנס שהושת על המערער גבוה יתר על המידה. נטען, כי במקרים חמורים יותר מהמקרה דנן הושתו קנסות נמוכים יותר, תוך שהוא תמך טיעונו בפסיקה שניתנה בבתי המשפט לעניינים מקומיים.

לפיכך, עתר ב"כ המערער לקבלת הערעור, במובן זה שהקנס יופחת ולחלופין, ייפרס לתשלומים רבים יותר, שהמערער יוכל לעמוד בהם, בשים לב למצבו האישי, המשפחתי והרפואי, כפי שהובא בפני בימ"ש קמא.

5. ב"כ המשיבה טענה, שגזר דינו של בימ"ש קמא אינו חורג באופן בלתי סביר מרמת הענישה המקובלת ולכן אין להתערב בו.

ב"כ המשיבה הדגישה את העובדה שמדובר באישום שני בגין אי קיום צו ההריסה ואת היקף הבניה ומיקומה - בתוך קו בניין של כביש ארצי. לדבריה, מה שזרז את המערער והביאו להרוס את הסככה, הוא הגשת כתב האישום בפעם השנייה, בגין הפרת הצו, וגזר הדין הקרוב בתיק קמא, שכן הוא הרס את הסככה רק לאחר הטיעונים לעונש.

לענין מדיניות הענישה הפנתה ב"כ המשיבה לפסיקה, שניתנה בביהמ"ש המחוזי ולכלל בדבר אחידות הענישה והדגישה את הפגיעה החמורה בשלטון החוק.

לדבריה, הקנס שהושת על המערער עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה ואינו חמור יתר על המידה. עוד נטען, כי ביהמ"ש קמא שקל, לקולה, את מצבו הכלכלי של המערער ונסיבותיו האישיות ואת העובדה שהוא הרס את הסככה. עוד טענה, כי חסד עשה בימ"ש קמא עם המערער, עת לא הפעיל את המאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגד המערער. וביקשה לדחות את הערעור.

6. לאחר ששקלתי טענות הצדדים החלטתי לדחות את הערעור.

אינני סבורה שהקנס שגזר ביהמ"ש רמא על המערער חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת או שאין הוא הולם את העבירה, את נסיבותיה ואת הנסיבות שיאנן קשורת בביצוע העבירה. כך, בוודאי לאור שאר רכיבי העונש שהשית בימ"ש קמא על המערער.

בגזרי הדין, אליהם הפנה ב"כ המערער ניתן לראות מנעד רחב של ענישה. בחלקם נגזרו מאסרים בפועל וקנסות נמוכים יותר ובחלקם - נגזרו מאסרים על תנאי וקנסות גבוהים יותר וכדו'.

בענייננו, מדובר בבניה רחבת היקף, בקו בניה של כביש ארצי. זו הפעם השניה שהמערער מובא לדין בגין אי קיום צו הריסה, שניתן נגדו עוד בשנת 2003, כך שעסקין במי שכבר הורשע בעבר בגין אי קיום הצו השיפוטי שהוצא נגדו וחרף זאת המשיך בסירובו להרוס את המבנה. למעשה - המערער לא קיים את צו ההריסה במשך למעלה מ-10 שנים.

7. אי קיום צווים שיפוטיים פוגע, קשות, בשלטון החוק ובתחושת האזרחים כי "יש דין ויש דין" ועל בתי המשפט להשית עונשים הולמים ובכללם - קנסות של ממש על מי שמזלזלים בצווי בימ"ש.

בימ"ש קמא הביא בחשבון שיקוליו את העובדה שהמערער הרס, בסופו של דבר, את הסככה וכן את מצבו האישי והמשפחתי ובסופו של דבר גזר על המערער קנס הולם, איננו חורג מהעונש הסביר, במדיה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור [ראו: ע"פ 3401/11 **שלאטה נ' מדינת ישראל** (10.1.2012), אליו הפנתה ב"כ המשיבה].

8. בית משפט קמא הורה על תשלום הקנס ב- 25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 28.1.15, היינו - סך של 1,800 ₪ בחודש ופריסה זו סבירה היא.

רק **לפנים משורת הדין**, אפרוס את הקנס ל- 36 תשלומים, כך שהמערער ישלם 1,250 ₪ בחודש וזאת - החל מיום 1.4.15. ככל ששולם, עד היום, תשלומים כלשהם, ע"ח הקנס, יופחתו הסכומים ששילם מהתשלומים **האחרונים** שעל המערער לשלם, על פי האמור בפסקה זו.

יתר חלקי גזר דינו של בימ"ש קמא יוותרו בעינם.

9. בכפוף לאמור לעיל, נדחה הערעור.

ניתן היום, י"ד אדר תשע"ה, 05 מרץ 2015, בהעדר הצדדים.